

Huế ơi! Mình không về mô

Lê Huy Trứ

*“Núi Ngự Bình trước tròn sau méo.
Sông An Cựu nắng đục mưa trong”*

Xuân mới đến, đón cảnh hoa mai, cùng muôn hoa mới nở rộ trước ngõ đừng nuối tiếc cảnh hoa mai và vụn bông đã tàn từ xuân trước.

Tuy nhiên, thoáng một chút, tâm tê bỗng dưng vượt không gian và thời gian, và lòng nó tự dưng thả hồn đi lạc về lối cũ nên thơ rồi thì vượt quá thời gian lướt qua trong ba ngày Tết hiện tại vô thường.

Ngã tánh Minh vẫn đa tình trẻ trung quá-đang-quá ba thì như lão tùng lãng mạn lại.

Ái tình là cái chi chi? Dù có chi chi thì Tâm Lòng này vẫn chi chi với tình.

Gửi người xa Huế (Tác giả: Ngô Cang)

Lòng cứ hẹn, chưa chịu về thăm Huế
Phương Nam hành đành võ điệu du ca
Lang thang mãi mãi hiên đời quanh quẽ
Lá hoa còn hồn lạc nẻo quê xa...
Màu tím - Huế - tóc thề, thời trẻ dại
Thuở yêu người say đắm lắm tơ vương
Tình Tôn Nữ gió lùa mùa buổi ngái
Mở ra rồi khép lại, mãi còn hương!
Huế vẫn đợi người về tay gõ cửa
Qua bao mùa xuân hạ nhớ thu đông
Người cứ hẹn, tháng năm dài lần lữa
Chưa quay về thăm lại một dòng sông!
Lạnh lưa thừa mưa ướt đầm mái phố
Gió lay phay ray rút ở trong lòng
Người nhớ Huế, rằng không về thăm Huế
Nhấn giùm ai, mai nở, mạ chờ mong...!

Hoa Ngõa Đông nở rộ trong hoàng cung

Huế Buồn

Thơ: Cao Nguyên

Mai em về Vĩ Dạ
nhặt hương nhớ hoa cau
hứng mưa đầu mái rạ
theo nón lá qua cầu!
Nắng Nam Giao cuối Hạ
Thu ngược quá Văn Lâu
đời Mẹ buồn vật vã
con cháu đã về đâu?

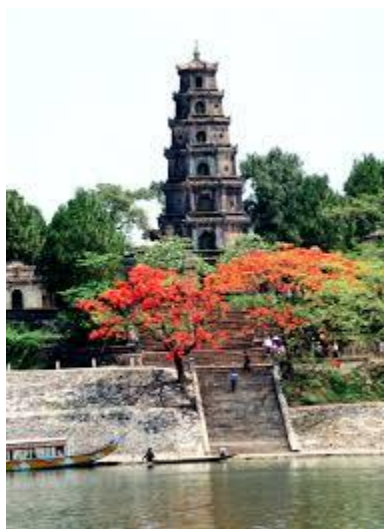
*

Một về thăm Đập Đá
ngắm bến lạ sông quen

đổi thay chừ hồi hải
thương nhớ biết mô tìm?
Bờ ni và Bến nớ
khoảnh khắc đã là mơ
Huế qua mùa trăng trở
đã cháy vỡ trời thơ!
Đêm ghé về Thiên Mụ
trăng sáng tụ lầu chuông
soi nghiêng hồn cổ ngữ
kính rót chữ bi thương!
trầm hương gieo cổ tích
theo tĩnh mạch ngược nguồn
âm u đường hoang phế
lẽ mề những hồn oan!

*

Nửa đời em hao hức
về thăm chốn chôn nhau
Huế đêm mơ ngày thực
chuông vọng thức kinh cầu!

Huế trong tim đêm mơ ngày ảo.
Nhớ Huế rằng không về thăm Huế?
Tiếng chuông chùa ngân trầm mỗ kinh,
Tết về, Cha ngóng, Mẹ chờ trông.

(Lê Huy Trứ)

Đừng quên nở trộ

Hỡi cây mai, cây phượng Huế ở ngoài cơi bên tề, đừng thắc
mắc là tui đi mô mà đi mãi khôn về. Tui sẽ khôn về mô nhưng
còn bỏ ở bên nớ, khi Hạ đến hay Xuân về, dù mưa hay nắng,
“bui” hay buồn, xin đừng quên **nở trộ** (rộ) hoa vàng đỏ thắm rực
rỡ, đẹp dữ sợ nghe chưa.

Đừng quên nở trộ

(Lê Huy Trứ)

Mình đi mô chẳng trở về?
Qua Xuân Mai nhớ
Phượng về Hạ thương

*

Mình đi qua chốn vô thường
Đời như gió thoảng
Tâm lòng nhẹ tênh

*

Dù mình đi mãi không về
Xuân Mai nhớ trộ
Hạ về Phượng khai

Mình là mình mình ơi!

*“Mình là Mình, Mình ơi! Mình thương là thương tiếng gọi của
Mình là Mình, Mình ơi. Mình đi mô mà đi riết quên lời. Lời
xưa Mình Ta ước hẹn. Đôi Mình là một, trọn đời một lòng sắt
son.”*

(Phóng theo ý của lời bài hát, Mình ơi! Tác giả Diệu Hương)

Mình là mình mình ơi! Mình Ta cách biệt hồi mô?

Mình mỏng manh như chiếc đò con, cô đơn giữa lòng sông,
khoan thai khua mái chèo, tiếng bì bõm trôi theo vận nước.

Giọng ca mình thanh trầm ngân xa trên sông hát điệu Nam Bình,
và điệu hò già gạo dưới ánh chiều tà, hay dưới trăng tròn lấp
lóang, thấp sáng sông Hương.

Mình đẹp buồn, ướt át, điệu dàng, thơ mộng trong không gian mờ ảo, bàng bạc hư vô, quyến trong sương khói thời gian với điệu hò mái nhì liêu trai, lắng lơ tình tứ, vắng vắng như xa như gần, khi nhạt khi khoang, ngân dài trầm bổng trên sông Hương.

Tiếng hò mái nhì của Mình trong đêm thanh vắng nghe như ai oán, da diết nhưng thật hiền lành, tình tứ. Điệu hò của mình đượm ân tình, hò hẹn, nhớ thương, nhẹ nhàng trách móc, thở than với lời thơ ngọt ngào, mận mòi ngân vọng, chậm rãi, khoan thai, dàn trải rộng ra bao trùm không gian.

Mình với tư thế hai tay khoa mái chèo, eo thon đưa tới trước và chân đẩy ra theo cùng nhịp với tiếng nước từ mái chèo khuya.

Ui chao ơi! Tiếng mái chèo khua nước đó như khắc sâu vào tâm khảm cùng với dáng của Mình dài cát, điệu rơi điệu rụng.

Mình thân thờ, ngơ ngẩn, mê đắm, ngỡ cái nhung dang của mình đẹp thanh cao như tiên. Răng mà dữ thương, liêu trai chi lạ rứa?

Ôi chu chao ơi! Răng mà giọng hò tái tê nghe tưởng như day rút, nhưng bình an dữ sợ cứ như chúng mình cùng đang thả hồn, dập dìu trôi trên vợn nước, rêu xanh, vui đùa, bơi lội trong tuổi thần tiên của những ngày xưa mộng mơ, đầy hạnh phúc nó.

Chúng Mình xướng qua họa lại, hơi hò thăng trầm ngân vang, cao vút, vang vọng khắp bến nước sông Hương, từ bến Vân Lâu, đến bến Chi Lăng, Gia Hội, bãi Dâu, cồn Hén, Vỹ Dạ, Bạch Thỏ, Kim Lăng, Nguyệt Biều, An Cựu, Đập Đá, Chợ Cống,

Truồi, đòi Vọng Cảnh, Ngã Ba Sinh, phá Tam Giang, vùng Cầu Hai, Nước Ngọt, ...

Mình là linh hồn, là hơi thở, là nhịp sống của đất thần kinh, của miền Thùỵ Dương ngọt ngào, bóng mát.

Mình bây chừ cũng là nhịp đập của tâm thần kinh, là hơi thở của lòng Huế, vượt không thời gian, bàng bạc khắp nơi trên thế giới.

Mình, mình ơi! Mà “Ta” cũng chính là “Mình.” Mình vẫn luôn “hiện hữu” trong Ta. Ta hồi mô cũng luôn luôn ở trong tâm lòng Mình. Mình là Ta. Ta là mình. Mình là mình! Mình có bỏ đi mô mà không có Mình?

Mình là Mình, Mình ơi! Mình thương là thương tiếng gọi vô thường của Mình là Mình, Mình ơi. Đồi Mình luôn luôn là một, trọn đời một tâm lòng sắt son bất nhị.

Bờ ni, Bến nớ

(Lê Huy Trứ)

Mình hỏi, rằng không về bên ni?
Mình nhón gót dòm trước trộ sau.
Mình ơi! Mình đang ở bên ni.

*

Mình ơi! Răng mà qua bên nớ?
Mình dòm bên ni ngóng bên nớ.
Mình ơi! Mình đang ở bên nớ.

*

Mình ơi! Mình không đi không đến
Mình không qua bến nớ bờ ni
Mình không lại ngoài tê trong nớ.

